

ЧАСТИНА ПЕРША

МИНУЛІЯ

1

Того дня Юрій Середа, випускник економічного факультету, дізнався, що має отримати направлення в якесь провінційне містечко Вербівськ. Коли йому конфіденційно (тільки тобі, Юрчику) повідомила про це секретарка їхнього декана Маринка, він на хвилю остовпів, а потім спитав, де ж отой Вербівськ.

— Не знаю, десь у сусідній області, — відповіла Маринка. — Вас чотирьох направляють у цю область, а на тебе ще й замовлення з Вербівська є.

— На мене?

— Ага.

«А як же наукова робота? — подумав Юрко. — Як же аспірантура? І чому замовлення саме на мене? Тут щось не те...»

Але бажання ввірватися до декана зникло, щойно хлопець відчинив двері й почув знайомий густий бас. Господар кабінету саме дорікав комусь по телефону за невиконану обіцянку.

— Вам чого, Середо? — спитав декан, одірвавшись на хвилю від слухавки.

— Вибачте, нічого, — промимрив Юрко і зачинив двері.

У його збаламученій голові несподівано закрутився цілий вихор думок. До офіційного розподілу ще є час. Хоч і небагато. Можна щось зробити, але що? Вмовляти декана? Неодмінно ж питає, як дізнався. Можна принести фіктивну довідку. Про хворобу або чиесь бажання бачити десь там, на роботі, саме його. Авжеж, можна. Це не проблема — її дістати. Але тоді в університеті не залишать. Підводити Маринку не хочеться, вона й так багато всякого для нього робила. Стоп, Маринка... Маринка...

У голові щось неспинно крутилося, тепер уже з шаленою швидкістю. Юрко опустився на стілець. І відчув, як його щоки заливає густа фарба. Йому враз здалося, що безглузда фраза «позалицятися до Маринки» б'є по тих розпашілих щоках. Він квапливо підвів голову. Маринка дивилася на нього здивовано і трохи злякано.

— Тобі погано, Юрчику? — спитала вона турботливо.

Юрко промукав у відповідь «Н-ні» й поспішно відвів погляд. Вперся ним у вазони на підвіконні — і погляд завис на колючках великого кактуса, що наче нахабно відштовхував фуксію, каланхое і ще якусь скарлючену химерну рослину, назви якої Юрко не знав. Зрештою він знову зиркнув на Маринку, що тепер читала якийсь папірець, тихенько зітхнув і підвівся.

— Ти вже йдеш, Юрчику?

Він оглянувся. Маринка дивилась... Боже, як вона дивилась! А очі в неї, здавалося, усе більшали — світло-сірі з дивним переливом, втопитися можна.

— Усе буде добре, Юрчику.

— Авжеж, буде...

Середа плентався коридором, а в скронях хтось голосно стукав молоточком: «А ти можеш бути підляком». Він спробував уявити це речення зі знаком питання. І побачив перед собою доладну Маринчину фігурку. Є в неї хлопець чи й наречений? Напевне, є. У такої дівчини мусить бути. То й що?

Він вичовгав не своїми ногами на вулицю і тим самим поглядом наткнувся на телефон-автомат. Утиснувся в незграбну жовту будку, притулився до прохолодної стінки. Двокопійчна монета теж знайшлася в кишені. Та й номер деканату він, виявляється, пам'ятав. Пальці дерев'яніли, а він уперто набирав той номер. Хоч би вона кудись вибігла... Але Маринка нікуди не поділася. І навіть не дуже здивувалася, що він її отак просто зараз запрошує на каву. Тільки тихенько попросила зачекати — Йосип Андрійович ось-ось має піти з деканату.

«Вона гадає, що це просто знак вдячності за інформацію про Вербівськ, — подумав Юрій, кладучи слухавку. — Авжеж, так воно і є... Але як же не хочеться покидати це місто».

Він ішов вулицею і розумів, що таки любить Львів. І ці кам'яні стіни, і цю бозна-коли вимощену бруківку, вузьку вулицю без жодного деревця, натовп, що зібрався довкола якихось молодиків, котрі завзято дискутують. Он і кілька хлопців з їхнього факультету. Підійти й собі погомоніти? Ні, він же йде з Маринкою на каву.

І тут він відчув, як на плечі звалюється неймовірна втома. Наче хтось зсуває будинки, роблячи вулицю ще тіснішою. Як же він питиме каву й балакатиме з Маринкою? Мусить жартувати й залицятися... Абсурдна

задумка, та й не для нього. А ось і кав'ярня. Якщо вже запросив — має зайти. Він прилаштувався до хвоста черги за двома розмальованими дівчатами.

«Теж львівські наречені», — зринула несподівано думка, яка здалася йому смішною.

Це його порадувало — кумедність думки; але дівчата зовсім поруч, від них пахтять парфумами, їхні плащі шурхотять, а обличчя кличуть саме його молодим звабливим здоров'ям. І ці юні кобилки менше ніж за півкроку...

«Хоч би Маринка швидше прийшла», — подумав Середа.

Юрко згадав, що не сказав Маринці, куди ж він іде на каву. Усе вийшло якось ніби само собою. Він завжди ходив сюди кавувати — з однокурсниками чи однокурсницями, то й сьогодні пішов, — але ж вона могла й не здогадатися, куди саме.

— Я зараз повернуся, — сказав Юрій до лисого чоловіка, який зайняв за ним чергу, і побіг до інституту.

На факультет він майже влетів, але Маринки у приймальні вже не було. Середа сів на її місце і голосно зареготав.

2

Середнього зросту лисий чоловік, котрий стояв у черзі за Середою, узяв три кави. Він пив свою, причому пив поволі, раз у раз позираючи на двері.

«Дурне заняття — чекати, — подумалось йому. — Це єдине з моєї служби, чого я, мабуть, так і не навчуся».

Але чекати він мусив. Зрештою залишилась якась дещиця часу порівняно з тим стовбиченням, яке він

витримав сьогодні перед інститутом. Прийшов саме до закінчення лекцій — але той, заради кого він прийшов, усе не виходив і не виходив. Якоїсь миті він подумав, чи не проґавив було, але майже відразу відкинув цю думку. Пам'ять мав добру і фотографію свого підопічного вивчив досконально.

Лисий чоловік сперся об колону й довго так стояв, безтямно втупившись у двері, які час від часу відчинялися, щоб виштовхнути парочку, а то й зграйку студентів. Коли нарешті з'явився Середа, котрого він одразу упізнав, лисий полегшено зітхнув.

Він рушив услід за хлопцем і дорогою прикидав, коли краще підійти й познайомитися. Та Середа рушив до телефонної будки й, повагавшись, набрав номер. Лисий поволі пройшовся повз і з уривка почутої фрази зрозумів, що його підопічний запрошує когось на каву.

«Це ще ліпше, — подумав лисий. — Що може бути легше, ніж познайомитися за кавою».

Середа пішов собі, байдуже ковзнувши поглядом по незнайомцю, а лисий рушив за ним, намагаючись поки що не привернути його уваги. Примостився в черзі одразу за Юрком, але той раптом зірвався й кудись побіг.

«Неврастенік він чи що?» — уперше з неприязню подумав про свого підопічного лисий.

Й ось він сидів, як ідіот, і міліграмовими ковтками цідив крізь зуби остигле пійло. Сердито кидав «Зайнято» на запитання, чи вільно біля нього, і вперто чекав — а роздратування все наростало. Давно випили каву дівчиська, котрі стояли перед його клієнтом, а сам Середа мов у воду канув.

Зрештою лисий зрозумів, що Середа не повернеться, тож квапливо випив каву з другої чашечки й швидко

рушив до виходу з кав'ярні. І вже надворі, вдихнувши свіжого повітря, подумав: а що як цей хлопчисько відмовиться? Тоді даремно він переконував шефа, що до Львова треба їхати йому, а не Кугинцю, хоч той славився феноменальним умінням спілкуватися з людьми.

Лисий раптом відчув, як на лобі виступили бісеринки поту. Клята фізіологія — він потів завжди, коли хвилювався. Від шефа, або, як його позаочі називали всі у Вербівську, Принципала, наганяй буде добрячий. Бо цей хлопчисько потрібен Принципалу. Вказівку підшукати серед майбутніх випускників економічного факультету цього інституту не просто здібного студента, а такого, який би, ще навчаючись, подавав якісь ідеї, він отримав ще на початку осені. Кугинець уже їздив сюди, познайомився з деканом і вибрав серед запропонованих йому кандидатур Середу. Декан, щоправда, попередив: хлопець мріє залишитися на факультеті. Вирішено було познайомитися з ним особисто. В останній розмові шеф відкрив карти — Середа потрібен йому для кооперативу, який вони мають, згідно з новими віяннями, організувати у Вербівську. Він зрозумів — фактичним власником кооперативу буде, звісно, Принципал. Шеф наказав не скупитися на обіцянки — і житло, і висока зарплатня. Чомусь йому потрібен саме випускник. Й ось — така придибенція... Куди ж побіг цей сморчок? А раптом, у разі невдачі, Принципал довідається, що не заради знайомства з Середою він, Рамінник, так прагнув до Львова?

І тут зі зловтіхою лисий подумав, що саме цього він щоразу таємно бажає, щойно вибирається до Львова. І не лише через Таїсу. Це місто притягувало його, як магніт. Коли він одного разу вийшов поблукати старо-

винними вулицями, то несподівано відчув бажання зникнути, розчинитися серед кам'яного громаддя в одному з древніх, захаращених усіяким мотлохом дворів.

Тепер він подумав, що так би й зробив, якби це був не він. Якби хтось інший. Хтось інший, хтось інший...

«У мені, виходить, живе потреба бунту, — ледь усмінувся лисий. — Потреба бунту? Проти Принципала?»

Він оглянувся. Довкола снували люди. На вулиці стояло кілька довжелезних черг. Він підійшов до однієї з них і побачив, що дають апельсини. Друга черга зміїлася аж у дворі магазину з написом над входом «Електротовари». Рамінник пройшов далі й зрозумів, що ось-ось його обсяде нудьга. Іноді вона прокльовувалася й у Вербівську, і тоді він кожною клітинкою тіла відчував, що старіє, а значить, втрачає саме ті якості, які й цінував у ньому Принципал.

Рамінник ішов і йшов вулицею, а коли вона закінчилася, перебрався на іншу, таку ж вузьку, закуту з обох боків кам'яницями. Місто наче й справді поглинало його, заманювало у свої нетрища. Він знав давно, що у Львова особливе повітря, особлива атмосфера — прихованої непокори, тих ідей, які лисий у себе впускати не мав права. І не впускав. Його потреба бунту жила на самісінькому денці. А ось необхідність повертатися до Вербівська виникне вже завтра, ну нехай післязавтра, і нікуди від цього не дінешся.

3

Доволі наблукавшись, надихавшись і трохи змерзнувши, уже ввечері, коли засвітилися вогні, він прийшов туди, куди й мав прийти, куди його манило протягом

усієї цієї мандрівки надвечірнім містом. Відчинила йому вродлива жінка років тридцяти, з яскраво-каштановим волоссям. А втім, він точно знав, скільки їй років, де, якого місяця й числа вона народилася.

Знав і деякі інші дані. Часом, коли життя вже аж надто сильно брало за горло, він згадував те, що знав про неї, свою Таїсу Левську, Таїсу Дмитрівну Смоляк, тепер уже тридцяти двох років, брюнетку з очима кольору спілого волоського горіха, зі зростом сто п'ятдесят сім сантиметрів, вагою... Вага у неї, завважив він зараз, трохи зросла, але його Таєчка тримає себе у формі, хоч молодшою за свої роки, як колись, не видається.

— Боже мій, кого я бачу, — сказала господиня, і Рамінник подумав, що час ніби зупинився, і ця зупинка йому приємна, як і завершення сьогоднішнього блукання львівськими вулицями.

Таїса чмокнула гостя в щоку, прийняла розкішний букет троянд із семи квіток, а тим часом гість знімав верхній одяг.

— А ти трохи розтовстів, Геночко Петровичу, — весело кинула вона, коли чоловік постав перед нею в добротному чорному костюмі з ледь помітною смужечкою.

— Зате ти така ж, навіть ще краща, — сказав Геннадій Петрович.

Вони стояли зовсім поруч, господиня звабливо пахла тим неповторним ароматом жінки, яка чекає тебе, а собі не дозволяє розслабитися. Таїса була у пишному червоно-квітчастому халаті, нафарбована й напахчена, а зачіска у вигляді вміло зведеної пшеничної копиці була на диво свіжою на вигляд, наче жінка щойно вийшла з перукарні.

Геннадій Петрович подумав, що це добра прикмета — такий її привабливий вигляд. Він ще раз пригорнув господиню, відчув, як у його естві піднімається оте приємне трепетне збудження, а не просто грубе чоловіче бажання взяти жінку, яке давно до нього не навідувалося.

Майнула думка, чи не попрямувати одразу до спальні, але він тут-таки притамував її. Ця жінка любить, щоб усе було обставлено з добрим шармом. Що ж, він проведе підготовку, як і належить.

Коли ж Рамінник відірвався від збудливих запахів, ще збудливіших порухів маленьких, але й досі пружних грудей, звабливо оголеної, хоч уже і вкритої дрібненькими ровиками шиї, то на якусь мить уловив тривожний позирок її очей, кинутий на двері. Усередині щось тенькнуло, ледь-ледь, може, на самісінькій глибині душі, але, вже неспинне, похолодило скроні й торкнулося крилом лопаток Геннадія Петровича. Ну звісно ж, не його вона чекала, не для нього наводила марафет на обличчі й робила цю пишну зачіску. Адже він про свій приїзд не повідомив — волів, щоб це був для Таїси, його Таїси Левської, його Таечки, Таїночки, Таєняти, Таїтянки, приємний сюрприз...

— Ти когось чекаєш? — напрямки спитав Геннадій Петрович.

— Н-ні... Чому ти так вирішив?

Із того, як Таїса це сказала, він зрозумів, що влучив у яблучко. Але не став нічого казати у відповідь, а взяв сумку, принесену з собою, і мовчки поволік на кухню. Там виклав на стіл загорнуті в цупкий папір шинку й копчену ковбасу, дві банки шпротів, по банці крабів та оливок.

— Боже мій, яке багатство за нинішнього часу, — сказала господиня.

Геннадій Петрович задоволено відзначив, що вона й тепер зраділа щиро. Виходить, коханець небагатий або ж не дуже її балує. Звісно, краще було б, щоб вона зраділа йому, а не привезеним дарам. Але тут уже від нього залежало мало.

Чоловік пригадав її збентеження на перших секундах зустрічі, коли сприйняв його на свою адресу. І тепер, знову глянувши на збентежене лице Таїси, відчув, як у ньому почала рости злість на цю напахчену ляльку вже не першої молодості, яка сьогодні мусила належати йому і якій годилося б ні про що не забувати.

— Розпоряджайся, — кивнув він. — Чи ти не рада?

— Рада, — спробувала Таїса зобразити щось схоже на усмішку. — Рада, любий мій. Але ти звалився мов сніг на голову.

Геннадій Петрович дивився, як вона дістає з серванта тарілки, метушиться, вкладає до холодильника ковбасу, і подумав, що якби він сказав: «Я, може, піду?» — то вона б не дуже й заперечувала, хіба що для годиться.

— Я невчасно? — спитав він уголос.

— Ч-чому ти так вирішив? — вдавано сердито сказала вона.

Він зрозумів — невчасно. Але знав твердо й інше: нікуди він звідси не піде.

Тому заявив, що страшенно зголоднів. Це було правдою, але частково. Сильнішим за голод було бажання володіти цією до біса вродливою жінкою. Це бажання катастрофічно росло з тієї миті, коли він збагнув, що вона чекає іншого, — і ніякі сердиті слова, сказані по думки, не допомагали.

«Невже я ревную?» — подумав Геннадій Петрович.

І змушений був визнати, що таки ревнує. Звісно, треба бути геть наївним, щоб вважати, мовляв, Таєчка в час, коли його немає, веде спосіб життя монашки. Але сьогодні, чому саме сьогодні?..

Він не втримався та обійняв Таїсу. Відчув пружність сильного жіночого тіла, і це ще дужче його розпалило. Але він зумів перебороти себе, хоч спалахнула і згасла картина, якої не буде: уперше в житті він бере її грубо, без церемоній, тут, на кухні, а може, навіть у вітальні, де за дверима стоїть той, другий. Але такий сюжет годився для Вербівська, а не для Львова, не для цієї квартири.

Він відкрив консерви, нарізав ковбаси, поки господиня накривала стіл і розказувала про дефіцити й дорожнечу. Він підтримував розмову й відчував нутром її насторогу й очевидне жагуче бажання, щоб не прийшов сьогодні той, другий.

Але коли вони вже сіли за трапезу й Геннадій Петрович взявся обережно і вміло відкривати шампанське, дзвінок таки пролунав.

— І хто б це міг згадати про мене? — по короткій ніяковій паузі проказала Таїса.

Видно було, що вона намагається не виказати хвилювання, та все ж легкий рум'янець уміло підфарбував припудрені щоки. Геннадій Петрович бачив — вона вагається. Мабуть, це для неї найкращий варіант — замумуватися, а потім щось збрехати. Адже лікаря і ввечері пацієнти покликати можуть.

Дзвінок тим часом продзеленчав удруге. Тепер уже настирливіше, і Таїса, поглянувши на Геннадія Петровича, квапливо підвелася й пішла відчиняти.

— А я вже думав, тебе кудись викликали, — почувся трохи хриплиуватий тенорок.

Гість був худим, в окулярах, у блаженському сірому, очевидно, львівського виробництва, костюмі. І все-таки була в ньому одна перевага, яку Геннадій Петрович відзначив одразу, — він був молодшим не лише за нього, а й навіть за Таїсу. І це мимоволі неприємно шпигонуло.

— Ігор Лук'янець, викладач політехніки, — відрекомендувала Таїса. — А це Геннадій Петрович Рамінник, — вона лише на мить запнулася. — Мій земляк і далекий родич.

Ця остання рекомендація остаточно впевнила Рамінника, що він таки не помилився. Усміхаючись, він потис руку, яка виявилася на диво міцною як для такої кістлявої особи. Обидва завмерли на якусь хвилину, насторожено косуючи один на одного.

— Ну, чого ж ви стали? — спитала Таїса й заметушилась. — Сідайте ж, сідайте.

«Дай Боже витримати», — подумав Геннадій Петрович з гіркою іронією на свою адресу, вмоцнюючись знову в м'яке крісло, яке він сам колись і купив.

Вечір, однак, пройшов із підкресленою ввічливістю. Чоловіки, крім шампанського, випили ще й горілки, що її виставила Таїса. По тому, як вів себе Лук'янець, Рамінник майже одразу визначив — він теж у цій квартирі не вперше. Зрештою, особливих причин критися перед Таїсиним земляком і далеким родичем у нього не було.

Лук'янець виявився і розумним, і дотепним співрозмовником. Він не збентежився, як то звичайно буває, коли дізнався, ким працює Рамінник. Заявив, що ні в яку перебудову нашого суспільства не вірить, що

треба або міняти систему, або й не рипатися, дрібний ремонт не допоможе.

«Бравує перед своєю дамою чи справді такий відважний?» — неприязно подумав Рамінник.

Він в'яло заперечив, що його опонент надто категоричний. Лук'янець було взявсь аргументувати свою позицію, але Таїса вклинилась у розмову й доволі вдало перевела все на жарт — їжте вже, а вона, мовляв, побачить тоді, чи на повний шлунок захочеться дискутувати, а чи в чоловіків розмови про політику точаться тільки на голодний? Чоловіки пристали на її пропозицію, але Рамінника при цьому кольнуло — Таїса явно боялася за свого новоявленого, а може, й давнього приятеля і йому, Геннадію Петровичу, не довіряла.

Анекдоти, коли до них перейшли, у Лук'янця були свіжі й сміливі, навіть Рамінник їх не чув. Таїса сміялася, і цей сміх ніби гасив насторогу, що її вона тримала в кутиках своїх великих, із ледь помітною зизинкою, очак.

«Цікаво, якби він дізнався про те, що було між нами, — подумав Рамінник під час чергової історії, яку оповідала вже Таїса, про одного зі своїх набридливих пацієнтів, який весь час вигадує собі нову хворобу. — Або ще більше: що витворяв із нею Принципал».

Він дивився, як Лук'янець їсть салат, далі як наливає йому й Таїсі мінеральну воду (гидота місцевого виробництва, він ніколи не любив такої), потім наливає собі, п'є. Випив сам, мимоволі скривився, подумав, що треба було привезти ще й «Боржомі» чи бодай «Лужанську». Гм, везти ще й мінеральну воду? Але що ж його дратує найбільше? Впевненість, уміння триматися? Та він і сам уміє поводитися не згірш.

Коли Таїса нарешті повідомила, що приготує каву, він сказав, що зробить це сам (ти ж знаєш, як я це вмю), і пішов за нею на кухню. Перше, що побачив, — три жалюгідні гвоздики, що їх приніс Лук'янець. Поруч із його трояндами вони видавалися бідними сиротами. Та гвоздики красувалися у вазі в центрі стола, а його троянди — у банці в куточку на холодильнику. Злість, що спалахнула, знову збудила в ньому пристрасть. Таїса стояла зовсім поруч, запалювала сірника. Схопив її в обійми, мимоволі, неусвідомлено стиснув, аж кістки хруснули.

— Гено, — злякано прошептала вона.

— Ти б хотіла, щоб я пішов? — спитав, дивлячись у вічі.

— Ч-чому...

Він зрозумів — хотіла б. І сказав собі — цього не буде. Хвиля глухої не те щоб неприязні — ні до Лук'янця, ні до Таїси, а ніби до когось третього — затопила його з новою силою.

— Гено, — знову прошептала Таїса.

Шепіт, схожий на зойк, несподівано повернув його в минулий час. Він покидав її, а Таїса шепотіла: «Гено!» Рамінник пригадав — так було шість років тому. Чи вісім? А скільки він ішов до того шепоту...

— Ти маєш де ночувати? — спитала Таїса вже голосніше.

— Маю, — відповів Рамінник, і в його притишеному голосі проклюнулися водночас іронія і злість. — Маю. У тебе.

Таїса обдарувала його поглядом не злим, а якимось ніби далеким, незнаним, і горіх її глибоких очей потемнів, наче покритися ледь помітною сивиною пере-